

L'emboscada

Un dia d'aquests, quan la meteorologia proclamarà la revolució estacional d'octubre i es refrigeraran les passions soviètiques, un milió d'estornells abandonaran Rússia i vindran a la Gran Via del Marquès del Túria, la seua pàtria meridional. Travessaran per damunt del bé i del mal l'Europa de les dues velocitats, seguint la ruta dels evadits de la fam, sentint-se els remots estrèpits serbis, traçant el retorn a les rames confortables i les brises benignes de l'hivern anterior.

Però l'Ajuntament de València no comparteix aquest entusiasme i ha fet previsions poc hospitalàries per tal d'accidentar la rutina migratòria d'aquests insectívors vivaços, i protegits, llevat d'ací, en el vell continent. La naturalesa de l'astúcia consistorial reconcilia l'actual corporació amb l'anterior, circumstància que explica que els interessos predadors no són patrimoni de cap ideologia ni, menys encara, de cap opció política.

Així, el pròxim 1 d'octubre el dispositiu dissuasori queda a l'espera de l'ordre executori. Quan els estúrnids planejaran en cercles per assentar-se en el seu hàbitat, els pirotècnics encendran les metxes de la pólvora i provocaran el caos entre el pacífic estol. Els estornells més intrèpids, els que sortejaran la línia de foc, constataran que hauran estat esporgats els plàtans, hi hauran parat

trampes amb xarxes i hi hauran penjat cintes de colors no precisament per a la benvinguda.

Vulnerats els més elementals drets animals per persones que tenen elevadíssims conceptes de si mateixes, el selecte i refinat personal de les immediacions podrà passejar plàcidament per l'interior de la Gran Via sense el risc de patinar com un surfista suïcida sobre la cresta d'una extremència d'estúrnid. S'instaurarà la monotonia i, camuflats en somriures hipòcrites i gran sentit de la profilaxi, altres continuaran defecant la seua misèria, impunement, sobre la humanitat. Visca l'ordre.

Miquel Alberola

Exportació

Es fa a Venècia, a l'illa de San Giorgio, una exposició d'art català. Així ho proclama una pancarta: "Da Gaudí a Picasso. Il modernismo catalano". Pancarta ben visible i llegible, estesa en diferents llocs estratègics de la ciutat de la llacuna. El títol està ben pensat i raonat perquè resumeix en quatre paraules aquells productes que semblen ara per ara més comestibles per a l'exportació cultural, Gaudí, Picasso, el modernisme i Catalunya.

La mercaderia més en alça de les quatre anunciades és de ben segur la del continent, Catalunya. Els periodistes del país desplaçats a la Mostra de cinema podem comprovar empíricament que alguna cosa està canviant entre els sempre hiperestatalistes italians: mai com ara ens havien qualificat tantes vegades de catalans. Serveixi una anèdota personal: un militar, de Vicenza, em pregunta de quin país vinc. Jo, per abreujar i pecant greument contra l'evangeli segons Colom, dic que d'Espanya. En comprovar que vinc de Barcelona, el militar m'humilia, rialler: "D'Espanya no. Direu de Catalunya".

Més detalls demostren que la proximitat dels conflictes està fent filar prim els italians. Coincideixen, amb l'exposició de San Giorgio, altres mostres que es fan al Vèneto. Per exemple una de tresors croates, i la paraula Croàcia es menja mig cartell. O una d'icones russes, i es deixa ben

clar que quan es diu russos es vol dir precisament això i no una altra cosa. Sembla doncs que, per una vegada, no hi ha d'haver confusions. Que duri.

Les confusions, si n'hi ha, provenen del nostre propi terreny. Per exemple en la manera de confeccionar i presentar l'exposició. És evident en veure-la que no hi ha encara un discurs historiogràfic madur ni molt menys museogràfic sobre com presentar correctament aquest període essencial de l'art català. S'ajunten informalment uns quants pintors que tenen plàsticament poc o res a veure entre ells —uns quants *Casas*, un sol *Mir*, dos *Russinyols*, dos o tres *Nonells*—, imaginant que només per la seva procedència catalana ja resulta intel·ligible la seva contigüitat contemporània. S'introdueix amb esforç encomiable les diverses arts aplicades del modernisme però sense transmetre la sensació d'amplitud que sí que donava, per exemple, en la part corresponent al modernisme de l'exposició sobre Viena feta a Venècia fa tres anys. I a sobre tot es presenta amb una il·luminació recollida, que incita al passeig quasi bé religiós, presentant el que es un flux de corrents majoritàriament llampants, oberts, imaginatius i en general laics, amb la patina mística amb què ens acostumen a regalar últimament les exposicions diocesanes.

Jordi Balló

